

P. II,
316

LUMINIȚA

Nr
3

Revista celor mici
Editată de C.C. al U.T.M.

MARTIE
1957

50 DE ANI DE LA RĂSCOALELE ȚĂRĂNEȘTI DIN 1907

1907

Tablou de OCTAV BĂNCILĂ

BARDA

Era 'departe luna lui cuptor,
De sub zăpezi nu dase colț secara,
Nu soarele, pe cer, dogoritor
Ne încingea și frunțile, și țara,
Ci streășina arzînd învîlvorată
La casa aurită și bogată.

Și nu trecu deasupra nici un nor
Să deie semn de trăznet și de ploaie, —
Fum gros urca din boieresc pridvor,
Din birnele cuprinse-n pălălaie
Și zările se-ntunecau la față,
Că nu știai de-i noapte-ori dimineață.

Moșilor nu le-am mai dat ocol :
Călcatu-le-am trufași, cu talpa goală.
Zburliți, urîți și crunți, cu pieptul gol,
Întimpinarăm oaste și rafală.
Cu frunza-n piept nu ne-au bătut porumbii,
Ci vîntul morții bîntuia cu plumbii.

Aveam de spus boierului ceva,
În limba asta-a noastră, păcătoasă,
La uși n-am mai bătut cum se cerea,
Iar slugile fugiră de acasă.
Și-n cale nu ne marieșeau cu joarda,
Că-n mîini țineam nu cușmele, ci barda.

VICTOR TULBURE

N-a scris

PETRICĂ!

Aproape că ne pierdusem cu toții răbdarea, când, într-o dimineață, văzurăm pe poștașul bătrîn care aduce scrisori la redacția noastră urcînd scările în grabă și deschizînd cu mare voioșie ușa noastră :

— O scrisoare de la Petrică ! strigă el.

Trebuie să vă spunem că, de cînd cu dispariția lui Petrică, poștașul acesta bătrîn care ne aduce scrisori nu mai are o clipă de liniște. Ba vine o scrisoare de la Păcală, ba una de la Tindală, toată lumea ne trimite vești despre soarta lui Petrică, iar cei care nu știu nimic ne întrebă îngrijorați ce se mai aude cu el. „Cine o fi Petrică ăsta ?” — s-a întreat poștașul cel bătrîn, văzînd cît se vorbește despre el. Și cînd a auzit că Petrică e și el tot poștaș, dar un poștaș de lemn, mai că a început să fluiera de uimire. Asemenea năzbtie nu mai văzuse ! Aflînd apoi ce lucruri nemaipomenite i se întîmplaseră lui Petrică, deveni și el curios să aducă vești despre dînsul, încît acum cu greu se stăpînește să nu deschidă scrisorile pe drum. Așa că, de îndată ce vine și ne aduce vreo scrisoare, așteaptă nerăbdător s-o deschidem și să-i spunem și lui ce am mai aflat în legătură cu Petrică.

Nerăbdători, ca și poștașul, am rupt în grabă plicul și am început să citim :

Iubiți prieteni,

Am aflat că sînteți neliniștiți din cauza mea. E adevărat că nu v-am scris multă vreme, dar nici n-am avut cum s-o fac. Iată, însă, ce vreau să vă spun acum. A ajuns pînă aici la mine, nu știu nici eu bine prin roșie.

„Iar se fudulește !” — își zise Anuța, în gînd. „Devenit de-a dreptul plictisitoare cu ceasul ăstă. De cînd i l-a dat mătușă-sa, de ziua ei, nu face altceva decît să spună: Ce devreme e ! Ce tîrziu e ! Caraghioasă !”

— Te-am văzut ieri pe la cinci fără un sfert, erai cu tatăl tău și cu încă cineva... Nu m-ai văzut

— Ba te-am văzut ! răspunse Anuța fără che-

— Eu veneam de la dentist... tu unde te duceai

— La gară, răspunse Anuța cu prefăcută indifere-

Aceasta datorită faptului că aici e cald, dar și datorită bunului meu prieten Bimbo, care se îngrijește tot timpul de mine. Dar am uitat că voi nici nu știți cine e Bimbo ! Ei, bine, aflați așadar că Bimbo e și el un fel de Petrică, dar un Petrică african. Pe scurt, e o păpușă de lemn, ca și mine, dar nu o păpușă albă, cum sînt eu, ci una neagră.

— Bimbo, i-am spus eu în timp ce mă pregăteam să vă scriu, dă-mi te rog o fotografie de-a ta, căci vreau s-o trimit prietenilor mei de la „Luminița”, s-o publice în revistă. Vreau să le spun și lor și să aflu cu acest prilej și prietenii mei cititorii că am aici un prieten bun care îmi dă să mănînc nuci de cocos și se îngrijește de mine. (Căci am uitat să vă spun că Bimbo știe să se cațere ca o adevărată maimuță pînă în virful cocotierilor, niște copaci foarte înalți, de unde îmi aruncă nuci de cocos. Și cît de plăcut e să bei zeama acestor nuci — lapiele de cocos ! Cred că laptele acestor nuci să fure găinile și de sirop de tuse...) și să fure găinile și de capcane. Într-o

Bimbo a rămas pe gînduri și în capcană... apoi mi-a spus :

— Nu cred că în revistă emoționată... Și aceea redactorii vor publica Unchiul l-a

— Cum, Bimbo ? De ce ! înt, privind-o cu

— Pentru că eu sînt o păpușă neagră ! mi-a răspuns coplesită de curio-

— Nu înțeleg ! am spus. De vreme ce apare fotografia pe-aci să ne mă- mea, de ce nu ar putea apăru l-a lăsat întreg ; și a ta ? Doar amîndoi sînte sfîșiat cu ghearele păpuși. Eu sînt o păpușă albă iar tu ești o păpușă neagră. Nă oîna la lacrimi e tot una ?

— Nu e tot una ! mi-a spus, adăugă plină cu tristețe Bimbo. Uite, e-ă-l trimit îndărăt ! după cum știi, sînt o păpușă uimită Tanța, Te dansatoare. Anul trecut al sufletul la gură, plecat să danseze în Americă nă nu mi-l arăți unde locuiește fratele meu Dar înainte de plecare, a pe gînduri, Tanța primit o scrisoare de la fră curelușă roșie pe tele meu de acolo, care în argintiu :

scria: dacă vrei s-o duci bine aici, dacă vrei ca oamenii să se poarte cu tine așa cum se cuvine să te porți cu o păpușă, și nu cu un cline, vopsește-te mai întâi în alb. I-am ascultat sfatul. Am intrat într-o găleată cu var, din care am ieșit o păpușă albă, apoi am plecat în America. Numai așa am izbutit să trec acolo în rînd cu ceilalți oameni și să nu fiu batjocorit ca fiind negru. Fratele meu nu

mărgă la teatru, la cinema-
vai laolaltă cu albi, căci
ă e negru și dacă ar fi în-
a ca asta s-ar fi putut ori-
atră în cap. Eu însă vopsit

Era 'departe lun m-am putut duce oriunde.
De sub zăpezi ie ei.

Nu soarele, pe bo, i-am spus, la noi ni-
Ne încingea și deosebire între un om alb
Ci streășina a de altă culoare. Toți oa-
La casa aurită bucură în țara noastră de
și prețuire. Ca dovadă ai

Și nu trecu de o să publice fotografia
Să deie semn

Fum gros urcat și mi-a dat fotografia.
Din birnele cu o păpușă neagră dragă-
Și zările se-ntu

Că nu știai de ce vi l-am prezentat pe bu-
limbo, să vă povestesc toate
ecut: vă amintiți de hoțul
în apa mării? Am plutit
iza de piele a hoțului, multe

zile, chinuit de foame și sete. Pierdusem și-
rul vremii, nu mai știam cînd este ziuă, cînd
este noapte. Poate aș fi rădăcit și acum tot
așa, dacă într-o bună zi un pește ferăstrău
nu și-ar fi înfipt colții în geamantan. Ce
spaimă am tras! Colții lui ascuțiți au trecut
chiar pe lingă obrajii mei.

Din fericire însă, peștele ferăstrău nu m-a
zărit. Și-a tăiat tacticos o bucată de piele din
geamantan și l-am auzit mormăind înainte
de a pleca:

— Hei, ce bucuros o să fie fiul meu cel
mic. Am să-i fac o servietă...

În fine, eram liber. Dar ghinionul mă ur-
mărea mereu. Din nou am rădăcit zile întregi,
cu gura uscată de sete, ilămind mai rău de-
cît Flămînzilă din poveste. Odată, am încercat
să-mi răcoresc cerul gurii cu apa din
mare. Mai bine nu mi-ar fi trecut niciodată
prin minte una ca asta căci apa mării e atît
de amară și sărată, încît sarea amară și sa-
rea de bucătărie sînt miere de albine pe lingă
ea. Ce să vă mai spun, sfîrșit de foame și
sete, am leșinat. Știu atît apoi că m-am tre-
zit într-o colibă din frunze de copac, și aple-
cat deasupra mea sedea un băiat din lemn,
așa ca mine, numai că era negru. Era Bimbo.
El și un prieten bun m-au găsit pe mare și
m-au dus la ei acasă, într-un sat locuit de
negri.

M-am împrietenit cu Bimbo și împreună cu
el am făcut multe plimbări prin pădurile ne-
sfîrșite din jur, culegînd fel de fel de plante
și insecte, care mai de care mai interesante.
(Mi-am făcut un ierbar și un insectar. Cînd mă
voi întoarce am să vi le arăt.)

Aflați că am învățat să vorbesc limba ne-
grilor, iar Bimbo vorbește foarte frumos ro-
mînește; l-am învățat eu.

Aș mai spune eu multe, dar poștaşul mă
grăbește să-i dau scrisoarea. Trebuie să
plece cu o barcă pînă la primul port și să
lase acolo corespondența. Și pînă la primul
port e cale de două săptămîni. Păcală, care
este lingă mine, vă trimite salutări și vă pro-
mite să vă scrie și el (să știți că în scrisoa-
rea lui Păcală este vorba de o mare aven-
tură a mea. Nu vă pot spune mai mult, de-
oarece Păcală vrea s-o povestească chiar el).

Așadar, răbdare pînă cînd veți primi scri-
soarea lui Păcală.

La revedere

PETRICĂ

... cu plumbii.

Aveam de spus boierului ceva,
În limba asta-a noastră, păcătoasă,
La uși n-am mai bătut cum se cerea,
Iar slugile fugiră de acasă.
Și-n cale nu ne marieșeau cu joarda,
Că-n mîini țineam nu cușmele, ci barda.

VICTOR TULBURE

3 minciuni și o Anuță

de GICA IUTEȘ

Ilustrații: AL. ALEXE

Dimineața, mama scoase cu mătura de sub dulapul din sufragerie cioburile unei ceșcuțe din serviciul de cafea...

— Cine a spart ceșcuța? întrebă ea încruntându-se. Tu ai spart-o, Anuța?

Anuța, care tocmai sfîrșise de băut ceaiul, nu se înroși deloc și răspunse:

— Nu, mămico! Negruță a spart-o! S-a urcat pe dulap, și cînd m-am răstit la dînsul, a lovit-o cu coada și a făcut-o țandări de podea.

— Afurisit motan! se supără mama.

Și zărindu-l pe Negruță, care tocmai se spăla pe prag, la soare, îi arse una cu mătura, ca să se învețe minte să nu se mai urce pe dulap altă dată... Negruță pufni pe nas, scîrbit de atîta nedreptate, și, ridicînd coada în sus, o zbughi pe scări afară.

Anuța își puse în ghiozdan o felie de pîine unsă cu unt, peste alta unsă cu miere de albine și plecă la școală.

Pe drum, în colțul farmaciei, se întîlni cu Tanța, colega ei de bancă.

— Mai avem zece minute..., îi strigă Tanța, în loc de bună dimineața, și-și privi ceasul cu curelușă roșie.

„Iar se fudulește!” — își zise Anuța, în gînd. „A devenit de-a dreptul plictisitoare cu ceasul ăsta. De cînd i l-a dat mătușă-sa, de ziua ei, nu face altceva decît să spună: Ce devreme e! Ce tîrziu e! Caraghioasă!”

— Te-am văzut ieri pe la cinci fără un sfert, erai cu tatăl tău și cu încă cineva... Nu m-ai văzut?

— Ba te-am văzut! răspunse Anuța fără chef.

— Eu veneam de la dentist... tu unde te duceai?

— La gară, răspunse Anuța cu prefăcută indife-

rență. Mă duceam să-l conduc pe unchiul meu... A prins un pui de vulpe, pe care mi l-a adus în dar de ziua mea...

Tanța se opri locului și căscă gura de mirare.

— Un pui de vulpe? Ți-a adus un pui de vulpe?! Dar unde l-a prins? E vînător?

— Nu e vînător, dar l-a prins, se mîndri Anuța. Unchiul meu îngrijește de o mare fermă de păsări. O vulpe și cu puiul ei veneau mereu să fure găinile fermei. Tata a făcut la fabrică niște capcane. Într-o noapte, vulpea cea hoată s-a prins în capcană...

— Vai! izbuti să îngîne Tanța, emoționată... Și puiul?

— Puiul a rămas lîngă mama lui. Unchiul l-a prins și mi l-a adus mie în dar!

Și Anuța își săltă nasul în vînt, privind-o cu mîndrie pe Tanța.

— Și cum e? întrebă aceasta copleșită de curiozitate.

— E foarte obraznic! Era cît pe-aci să ne mănînce curcanul. Și nici pe motan nu l-a lăsat întreg; îmi pare că i-a rupt coada; ba a sfîșiat cu ghearele chiar și cuvertura de pe pat...

— E sălbatic, tu!... se emoționează oîănă la lacrimi Tanța.

— Mda! încuviință Anuța; apoi, adăugă plină de indiferență, chiar mă gîndeam să-l trimit îndărăt!

— Să-l trimiți îndărăt? strigă uimită Tanța. Te rog să nu-l trimiți! se rugă ea, cu suflul la gură. Te rog, Anuța, să nu-l trimiți pînă nu mi-l arăți și mie! Vrei?

Dar cum se părea că Anuța stă pe gînduri, Tanța își desprinsă repede de pe mîină curelușă roșie pe care strălucea minunatul ei ceas argintiu:

— Uite, nu l-am dat nimănui pînă acum. Da' ție ți-l dau să-l porți astăzi! Și mîine ți-l dau... Numai nu trimite puiul îndărăt.

*

Vestea despre puiul de vulpe, pe care-l avea Anuța în dar de la unchiul ei, se împrăștie în clasă cu iuțeala fulgerului.

Abia se așază Anuța în bancă că toate fetele și băieții se strînseseră împrejurul ei.

— Să nu-l trimiteți îndărăt, Anuța! E păcat! Mai ai răbdare... Poate c-ar fi bine să facem un colț viu... Să-l aduci aici. Să-l îngrijim... Să-l îmblînzim! Să-l dresăm! strigară băieții. Să-l învățăm să umble în două labe și să sară prin cerc!...

Numai sunetul clopoțelului izbuti să mai potolească zarva, rugămințile și planurile care se făceau asupra creșterii, îngrijirii și dresării puiului de vulpe...

Nici nu puse bine catalogul pe catedră, învățătoarea și află că Anuța are un pui de vulpe... Sălbatic! Sălbatic!

— Bine! spuse ea, astupîndu-și urechile. O să vorbim în recreație despre dînsul! Și, ca de obicei, adăugă: ia să vedem acum caietele pe bănci!...

Pe bănci, în fața fiecăreia, era un caiet deschis. Numai în fața Anuței nu era nici un caiet.

— Unde ți-e caietul, Anuța?

— Vai, se jelui Anuța dînd ochii peste cap. Dac-ați ști ce-am pățit! După ce mi-am copiat fraza pe care ne-ați dat-o de copiat, am împărțit-o în propoziții. Pe urmă, am subliniat subiectele, predicatelor, atributele și complementele de toate felurile. Cînd să pun sugativă, am văzut că nu mai am sugativă... Atunci mi-am amintit că bunica usucă întotdeauna cerneala de pe scrisori cu cenușă... Am alergat iute la sobă și-am adus cenușă. Am presărat-o... dar vai, cenușa a fost pesemne atît de fierbinte, încît... încît caietul a luat foc! A ars pînă la coperti...

— Extraordinar! se miră învățătoarea, întărind murmurul de mirare al întregii clase. De cînd sînt n-am mai auzit una ca asta! Du-te atunci și scrie pe tablă fraza care ai scris-o pe caiet! Cine-i dictează?

— Eu! strigă Tanța și începu să citească din caietul său. Era o frază din povestea cu Ivan Turbincă de Ion Creangă.

Anuța șterse tabla, frumos, și începu să scrie:

„Atunci Ivan dezlegă turbinca în fața tuturor, numai cît poate să încapă mîna, și luînd cite un drăcușor de cornițe, mi-ți-l ardea cu palcele de-i crăpa pielea. După ce-l răfuia bine, îi da drumul cu tocmeală, să nu mai vie pe acolo altă dată”.

Dar abia puse Anuța punctul și ghilimelele după „altă dată”, că ușa clasei se și trînti de perete, ca deschisă de vînt, și în pragul ei se ivi motanul Anuței, Negruță. Stătea în două picioare și-o privea țintă. Cu labele din față ținea un borcan legat la gură cu hîrtie de celofan.

— Anuța, țipă el, cu glas neasemuit de subțire. Vasăzică, tu te-ai urcat pe bufet, tu te-ai ghiftuit cu miere de albine și tot tu ai fost aceea care auzind ușa de la intrare te-ai speriat c-a venit mama. Ai sărit repede jos și-ai lovit cu cotul ceșcuța care s-a făcut țandări, țandărele pe dușumea, iar la urmă ai dat vina pe mine! Frumoasă purtare, n-am ce zice! Tu ai mîncat mierea, iar eu am mîncat o mătură peste spinare! Asta-i curată bătaie de joc... Acu' am hotărît să mîncînc toată mierea. Cel puțin să am un folos...

Anuța îl privea încrămențită. Nu îndrăznea să se uite nici în dreapta, nici în stînga. „Ah, ce-avea să spună acum învățătoarea? Dar colegii și colegele ei?”

— Haide, spuse învățătoarea, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic deosebit. Împarte acum prima frază în propoziții. Abia îndrăznind să ridice ochii, Anuța o privi, apoi trase o ocheadă către băncile din față... Dar se părea că nimeni nu-l observase pe Negruță. Toată lumea aștepta ca ea să împartă fraza în propoziții.

— Cîțț! șopti Anuța printre dinți și, apucînd o bucată de cretă mai lîngă, începu să împartă propozițiile.

— Ce cîțț?! se zburli Negruță... Nici un cîțț! Să știi că mîncînc mierea!...

Dar în clipa aceea se petrecu ceva nemaipomenit. Negruță scoase un miorlăit înfiorător și scăpă bor-

canul cu miere, care se rostogoli printre bănci. Un cățelandru de vulpe se ivise, de undeva de pe coridor, și-l apucase cu dinții de coadă.

Negruță mai scoase un miorlăit la fel de sfîșietor și se smuci. Coada făcu „pîc” și se rupse, iar môtanul cel berc o rupse la fugă.

— Hei, să trăiești, Anuță! Iătră puiul de vulpe scuișind cît colo coada bietului motan... Să știi c-a fost foarte gustos curcanul vostru!... Am venit să-ți aduc mulțumirile mamei mele, vulpoaica cea șireată...

Și cățelandrul de vulpe trimise cu laba o bezea către Anuța și pieri, fluturîndu-și codoiul pufos...

Anuța își șterse sudoarea de pe frunte și înghiți în sec... Ce înseamnă oare toate astea?

Copiii ședeau liniștiți în bănci, de parcă n-ar fi văzut nimic, iar învățătoarea stătea rezemată de catedră și părea la fel de liniștită... Și cînd nici nu se aștepta, îi zise, supărată:

— Dar ce faci, Anuța? Grăbește-te!

— Cine dezleagă? Ivan. Ivan este subiect... Ce face Ivan? Dezleagă. Dezleagă este predicat... Începu Anuța cu glasul stins... Ce dezleagă? Turbinca este complement... complement de loc!

— De loc! se auzi deodată un glas gros, însoțit de un zăngănit...

Anuța se sprijini de piciorul tablei, năucită... În pragul ușii ședea un om înalt și gras, îmbrăcat în haine soldățești. O sabie îi atîrna pe un șold, și-o traistă mare îi atîrna de celălalt șold...

— De loc? Întrebă Ivan Turbincă, căci cine altul putea să fie cazacul acela mustăcios. Și sub nasul lătăreț, mustățile lui cît doi vrăbioi se zburliă supărate.

„Cînd spun: pașol na turbinca, Anuța!” atunci e de loc! Ai înțeles?

— Da... țipă Anuța, îngrozită, și sări ca trasă de o putere ciudată în traista care atîrna de șoldul lui Ivan...

Ah, aici era atît de strîmt și atît de înăbușitor de cald, încît Anuța începu să se zvîrcolească și să se zbată, țipînd sfîșietor...

— Ajutor... Mămicoooo! Tăticuleeee! Ajutor!

Deodată, turbinca se dezlegă la un capăt, atît cît ai băga mîna. Anuța nu mai așteptă s-o scoată Ivan de ureche, ci țîșni în sus, cu ochii închiși de frică, trăgînd aerul proaspăt în piept...

— Ce-i cu tine Anuța? auzi ea un glas atît de cunoscut. Era mama...

— Să deschid fereastra? Întrebă tata, cu blîndețe.

Anuța deschise ochii mari și privi în jur... Abia se lumina de ziuă... Mama și tata stăteau lîngă patul ei, privind-o îngrijorați... De jos, de pe covor, Negruță o privea cu ochii lui lunguiți și verzui...

— Ah, sîrigă ea, abia dezmeticindu-se. Bine că n-au fost adevărate cele trei minciuni!...

— Trei minciuni? se minună tata.

— Am ticluit aseară trei minciuni! Una pentru mama, pentru că am spart o ceașcă de cafea. Una pentru Tanța, că-mi era ciudă că se fudulește cu ceasul ei... Și una pentru învățătoare, pentru că nu mi-am făcut lecția.

— Minciuna pentru mine lipsește! spuse tata, încrețindu-și fruntea. Mie mi-ai spus-o ieri. Te-am luat la gară, să-l conducem pe unchiul, numai pentru că mi-ai spus că ți-ai făcut toate lecțiile... Și tata ieși din odaie supărat.

Mama zîmbi și aprinse spirtiera pentru cafea.

— Și-așa erau prea multe trei minciuni pentru o singură Anuță!...

Anuța plecă nasul în jos și se duse să scoată din ghiozdan un caiet cu scoarțe albastre. Mama o auzi murmurînd: Cine dezleagă turbinca? Ivan. Subiect. Ce face Ivan? Dezleagă! Predicat... Ce dezleagă? Turbinca... Turbinca este complement... complement drept.

Mama zîmbi din nou și suflă în cafeaua care se umflase în ibric.

Fabula a existat din cele mai vechi timpuri, în creațiile populare, ca o scurtă povestire cu animale și oameni. Multă vreme s-a crezut că Esop a creat fabula, dar lucrul acesta s-a dovedit a nu fi adevărat. Creatorul fabulei a fost poporul. El a asemuit caracterul oamenilor cu firea animalelor ca să-i arate așa cum erau pe cei hrăpăreți, pe cei cruzi și care-l țineau în robie și silnicie.

Iar din nesecatul izvor popular, nenumărați scriitori au început a culege fabule și a le prelucra. Pentru numărul de fașă, în ciclul „Tot ce-i mai frumos” am ales câțiva autori de fabule mai puțin cunoscuți. Și i-am ales din cele mai vechi timpuri și pînă în preajma zilelor noastre, adică începînd cu Pilpai, scriitor indian, care a trăit, după părerea unora, cu 4000 de ani în urmă, și continuînd cu Esop, care a trăit în Grecia antică cu vreo mie și ceva de ani mai tîrziu, cu Phaedrus (cîtește Fedrus), fabulist latin, de la a cărui moarte au trecut circa 1900 de ani, cu scriitorul german G. E. Lessing (1729—1781), cu scriitorul polonez I. Krasicki (1735—1805), cu scriitorul spaniol T. de Yriarte (1750—1791) și sfîrșind cu E. Steimbarg, scriitor de limbă idiș (1881—1936).

Că și noi avem autori de fabule, asta doar o știți! Cine nu cunoaște fabulele lui A. Donici, fabulele lui Gr. Alexandrescu? Mult n-o să treacă și o să alegem pentru voi și cîteva din fabulele scriitorilor romîni. Și atunci o să vă bucurați citind fabule scrise și de scriitorii noștri de azi: Tudor Arghezi, Marcel Breslașu, Nina Cassian și alții.

CÎINII CARE BĂURĂ IZVORUL

de PHAEDRUS

Odată, niște javre de cîini zăriră o bucată de zgîrci pe fundul unui izvor. Se sfătuiră ei ce se sfătuiră și, neputînd să ajungă la el, hotărîră, nebunii, să bea toată apa izvorului. Dar vezi că-și dădură duhul mai înainte de-a putea să guste măcar nițeluș din zgîrciul care le stîrnise lăcomia...

Ăsta așa-i: o hotărîre nebunească nu numai că nu se înfăptuiește, dar poate aduce după sine și moartea.

VULPEA ȘI MĂGARUL

de KRASIKI

O vulpe cam bătrînă, șireată, iscusită,
Și-n cele furțișaguri la fel de renumită,
Veni ca să se plîngă unui megles — măgarul —
Vărsînd, de jale, lacrimi mari cît mîrgăritarul...
— Vai mie, ce m-oi face, că în această viață
Nu am nici un prieten care să-mi dea povață!...
Și-i zise urechiatul: „Doar tu ești vinovată!
Și după cum ți-e fapta, așa ți-e și răsplata!
Neghiob ar fi acela ce-ar îndrăzni a face
Bun prietșug cu astfel de rele dobitoace!...
Că dacă știi prieten cu semenii să-ții,
Atunci, oricînd, prietenii statornici vei găsi”.

În romînește de DAN FAUR

SULIȚA ȘI ACUL

de E. STEIMBARG

Un oarecare Vineș sau Vinușcă
Se-ntoarce înapoi
De la război
Cu-o suliță și cu o pușcă
Și le proptește de un scrin,
Pe care se afla un ac subțire, fin.

„Ce uriaș e acul ăsta, ia privește! —
Își spune acul de cusut în gând,
Privind spre suliță. Firește,
Veșmintele pe cari le coase el
Or fi de tinichea sau de oțel.
Și cit de repede o fi făcînd
Împunsăturile lui groase!
Dar oare pentru cine coase?
Pentru vreun gog-magog sau Goliat?”

Iar sulița gîndește, privind acul:
„Ciudat,
Ce pui de suliță, ce mic, săracul!
Mă mir cum tirgul nu s-a strîns, de zor,
S-admire capul lui de melcușor.
Ce caraghios!... Hai să glumim un pic”.

— E-adevărat, întreabă mindra suliță,
Ce-am auzit pe uliță?
Cică ești foc, iar cînd te-ai supărat,
Tu ești în stare
Să sperii șapte muște deodată!

— Minciună! strigă acul tare,
Minciună gogonată.
Eu am un singur rost pe lume.
Să-mpung doar pînză: e o marfă-anume...
— Ha-ha! pornește-un glonț de ris din pușcă,
Păcat că nu-i aici jupîn Vinușcă!
Auzi ce vrea el nouă să ne vinză...
Ha-ha, ha-ha... Cică împunge pînză!

— Dar ce-ați voi să-mpung eu, tinichea?!
Întreabă acul cu mirare.
Ehei, de-aș fi și eu ca voi de mare!

— Ah, nu mai pot să rid, cad pe podea,
Răspunde pușca, crăp, împușc, păzea!
Iar acul replică: „Vă cer iertare:
Nici pînză, nici oțel, nici tinichea, —
Atuncea ce se-mpunge? Mintea mea
Nu poate să-nțeleagă”.
Și sulița-i răspunde: „Oameni, dragă!”
Dar acul izbucni
În hohote de ris, — ha-ha, hi-hi
Și poate că mai ride și acuma.
Și spuse acul: „La o parte gluma!
Cînd fac în pînză cite-o-mpunsătură,
Răsare-ncet o albitură,
O cămășuță, un veșmînt de vrei,
Dar oameni dacă-mpungi, ce faci din ei?”

În romînește de EMIL DORIAȘ

DESPRE O VULPE ȘI O TOBĂ...

de PILPAI

A fost odată o vulpe care-și avea sălașul într-o pădure. Și într-o zi, pe cînd își căuta ea de mîncare peste tot locul, văzu într-o pajiște o pasăre grasă nu glumă, care scormonea pămîntul cu ciocul!... S-a pregătit vulpea să-nhațe pasărea, dar chiar în clipa aceea auzi un sunet de tobă. Toba asta, de care vă spun, era spînzurată de-un copac și bătînd vîntul, se tot lovea de-o ramură și suna.

— Ia te uită, frate! se minună vulpea, dînd cu ochii de tobă. Asta mai zic și eu vînat! Ei, nu mă-nșală pasărea, să-mi stric colții pe-o sfrijitură ca ea!...

Nici nu-și termină bine vorbele, că se și cățăără în copac. Iar pasărea, văzînd-o, a întins aripile și s-a mistuit în zare.

A cercat vulpea, a tot cercat să rupă toba, dar zadarnic i-a fost chinul. Și tot dînd cu clonțul, a găurit-o. S-a mirat ea foarte de golul pe care-l avea înăuntru toba și de pielea-i foarte tare, care nu se putea minca, dar ce putea face acu'!...

Și atunci a început a striga în gura mare:

— Vai de păcatele mele că tare mai sînt nenorocită! Am pierdut bunătate de pasăre, amăgindu-mă c-o să găsesc o bucată mai mare și mai gustoasă!...

TREI COCOȘI

După T. de YRIARTE

Pe cel trufaș — snopește-l, pune-l jos,
degeaba: el se ține tot țănoș, tot fălos...
Chiar după ce mănincă o trinteală,
chiar după ce e bine chelfănit,
cu fală
goală
el se scoală
mereu de sine mulțumit!

Așa,
un cocoșel cu pantalonii scurți
se infoia,
plimbându-se alene
prin curte
și prin poiene,
cum știu că-i neamul ăstora cu pene.

În drumul lui,
moțatul prost,
zicînd de nimeni că nu-i pasă,
l-a luat la rost
pe-un pui
de rasă,
crezînd că tineretu-i de risul dumnealui.

Dar puiul,
cît părea de năpîrstoc,
s-a repezit la el pe loc
și-l tot bătu în cap, c-un cioc
cît cuiul!

Răpît și jumulît ca vai de el,
trufașul cocoșel
abia scăpat dintr-o primejdie de moarte
se scutură de praf — cînd puiul fu departe —
și-atîta zise, dumnealui moțatul,
mergînd șontic și de-a-ndaratul:
— Ei da, e curajos băiatul!
N-am vrut eu mintea să mi-o pun cu el,
dar mi-a plăcut curajul acestui tinerel...

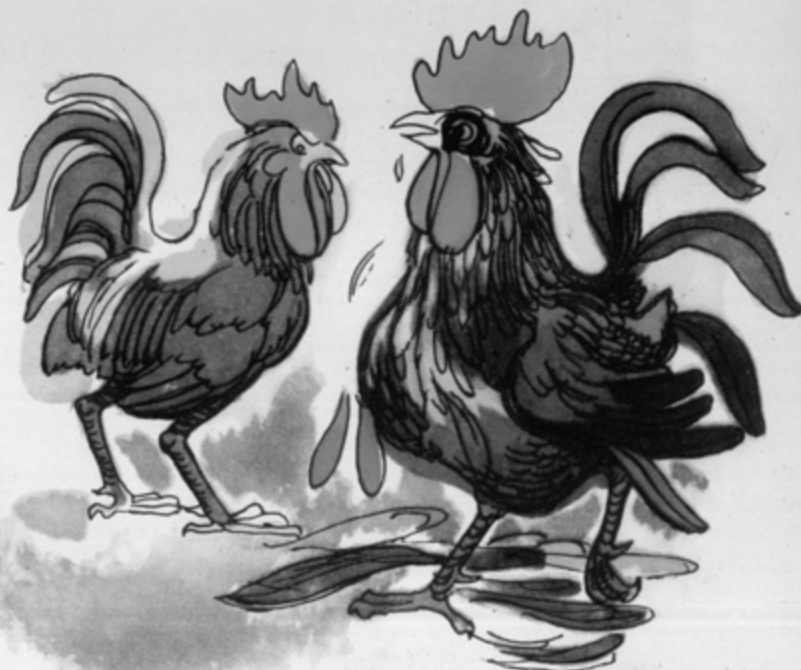
Un moș-cocoș, bătrîn și năpîrlit,
tot ce-a văzut și-a auzit
ca martor la această întîmplare,
le-a povestit la toți și, negreșit,
ograda-ntreagă-a ris în gura mare

Atunci lăudărosul
la el dădu să sară,
sperînd într-o victorie ușoară.
Dar moș-cocoș, viteaz într-adevăr,
ii dă vre-o citeva cu ciocu-n creastă
să-i pedepsească fudulia proastă,
il bate măr,
il prinde voinicește,
il tirnuie prin iarbă și lucernă
și-l risipește —
ca pe-o pernă!

Golaș, bătut, mototolit,
cocoșul nostru, caraghiosul, pare
că-i totuși foarte mulțumit:
— Voinic, bătrînul!... zice el. E tare!
Chiar de-mi făcu un pic de supărare,
dar dacă vreți să știți, pot să vă spui,
c-a fost ceva... în tinerețea lui!

În romînește

de CICERONE THEODORESCU

LEUL ȘI ȚÎNȚARUL

de G. E. LESSING

Odată un țințar
Sprintar și năzdrăvan
Zări sub un stejar
Un leu dormind buștean.

Priviți, surori și frați,
Pe leu, ce vi-e dușmanul!
Azi fi-veți răzbunați,
Va singera tiranul.

Și din înalt,
C-un singur salt,
Țîsnind ca dintr-un arc,
Cu acu-i mic
Pișcă un pic
Pe-al fiarelor monarc*.
— Cum, nici chiar o mișcare?
Doar dintr-atit e mort?

* monarc = rege

— Oh, prea ucigătoare
E spada care-o port!

Eliberai pădurea
De setea lui de sînge,
Mi-e acul ca securea,
Pe toți îi poate frînge.

Curajul, scut ne fie
Și armă de temut.
Înfrîngi în bătălie
De-nvingi de la-nceput.

Războinica vorbire
Din somn pe leu trezi
Și-a cozii lui rotire
Țînțarul mi-l zdrobi.

Verslune romînească
de O. STARCK

CĂLĂTORII ȘI SECUREA

de ESOP

Doi oameni mergeau agale pe-un drum. Și
numai ce găsi unul o secure. Și zise el către ce-
lălalt:

— Vezi, găsii o secure!

Iar omul de-al doilea îi răspunse.

— Frate, nu zice dumneata că ai găsit o secure,
ci spune mai bine așa: noi doi am aflat securea
asta!

Merseră ei ce mai merseră o bucată de drum,
și nu știu cum se întimplă că omul dintii pierdu
securea. Și zise el atunci:

— Aoleu, pierdurăm securea!

Dar celălalt spuse:

— Rogu-te, frate, să nu mai zici vorba asta c-o
pierdurăm noi amîndoi, ci c-ai pierdut-o tu. De
vreme ce spuseși prima dată că ai găsit-o doar
tu, zi și acum că tu singur ai pierdut-o...

Titlul

Mulți sint la fel ca omul ăsta de-a găsit securea.
Cînd li-e bine și dobîndesc ceva, nu vor să aibă
tovarăși la bunul lor. Iar cînd dă nenorocirea
peste ei, de sint la nevoie și pagubă, îndată alcargă
să-și găsească tovarășie cu alții.

Ilustrații: AL. ALEXE

GAZETA

Prietenii Luminiței

CUVÎNT ÎNAINTE

Începînd din acest număr, drag cititor al revistei „Luminița”, veți avea gazeta ta, „Prietenii Luminiței”, care va publica cu regularitate poezii din școli, știri din viața copiilor, îți va răspunde la întrebări și va publica snoave, ghicitori și jocuri trimise de copii.

Gazeta „Prietenii Luminiței” așteaptă să-i scrii despre tot ceea ce te interesează pe tine, pe colegii și prietenii tăi.

Gazeta „Prietenii Luminiței” urează tuturor cititorilor și viitorilor săi colaboratori multă sănătate și spor la învățură.

DE LA CITITORII NOSTRI

Antică Maria, de la Școala de 7 ani din Hălăucești, raionul Focșani, ne-a trimis câteva snoave și o ghicitoare. Iată-le:

Într-o zi, mama a trimis-o pe Mărioara să mulgă vaca. Ca să-i fie fetei treaba mai ușoară, i-a dat și un scaunel. După cîteva minute, Mărioara s-a întors foarte necăjită.
— Mamă, scaunul pe care mi l-ai dat nu este bun de nimic...
— Cum așa? Întrebă mirată mama.

dojeni într-o zi mama pe fetița ei în vîrstă de 7 ani.

— Anume le-am lăsat, mamă, ca să se prindă muștele în ele, răspunde fetița, clipind cu nevinovăție din ochii ei mici.

CINE GHICEȘTE?

Primul cuvînt arată o culoare. Cel de-al doilea este o plantă din care se fac fire și se țese pînză. Dacă veți uni aceste două cuvinte și le mai adăugați la sfîrșit o vocală, veți afla o insectă foarte folositoare, care apare pe cîmp și prin grădini o dată cu primăvara.

— Da, nu este bun de nimic, spuse iarăși Mărioara. Vaca nu vrea să șadă pe el. Fuge.

— Mărioară, de ce nu ai șters pîzele de paianjeni de pe pereți? o

AM ÎNVĂȚAT SĂ NUMĂR!

O fetiță din Petroșeni, pe nume Csobonczy Maria, ne-a trimis foto-

grafia aceasta însoțită de o scrisoare. În scrisoare, printre altele, cititoarea

noastră ne spune:

„Eu sînt elevă în clasa întâi și nu știu încă să citesc chiar așa de bine. De aceea, îmi plac mai mult pozele «Luminiței», pe care le desenez și eu în caietul meu. Zilele acestea am avut o mare bucurie: am învățat să număr!

Fotografia pe care v-o trimit arată cum am învățat eu aritmetică!!”

Felicitări, dragă Maria, și spor la învățură!

LUMINIȚA

la Miercurea Sibiului

Astăzi, ca și în alte rînduri, a sosit la Școala nr. 2 din comuna Miercurea Sibiului, raionul Sebeș, „Luminița”. Numai că de data aceasta ea a venit cu totul altfel decît de obicei. Pe ușa mare a școlii a intrat un prieten bun al copiilor, și anume unul din reporterii gazetei „Prietenii Luminiței”. În cîteva minute, copiii l-au înconjurat veseli, fiecare căutînd să intre în vorbă cu noul musafir. Voiau să afle cît mai multe lucruri despre revistă, întrebau ce povești, poezii și cîntece noi vor citi și, mai ales, erau îngrijorați de soarta micului lor prieten, Petrică. Prin ce noi aventuri o fi trecînd el acum? Oare nu cumva este în primejdie? Nu cumva are nevoie de ajutor?

Din vorbă-n vorbă, copiii de la școala din Miercurea povestiră despre școală și învățători, despre satul lor așezat sub poalele munților, sat mare și frumos, cu magazine bogate și cu gospodărie colectivă. Vorbiră apoi despre părinți și prieteni și, mai ales, despre o tînără tovarășă către care ochii copiilor se îndreaptă cu mare dragoste: instructora de pionieri. În clasa a III-a nu există decît o singură pionieră, Săliștean Sanda. Cravata ei roșie stîrnește admirația tuturor copiilor din clasă. De aceea, fiecare caută să se împrietenească cu Sanda.

Copiii de la școala din Miercurea i-au vorbit mai mult reporterului nostru despre colegul lor Gheorghe Mîndrean, care, deși învață destul de bine, este totuși un băiat care se pare că e cam certat cu disciplina. Reporterul a stat de vorbă cu Mîndrean și tare s-a mai mirat că un copil ca el poate să fugă de la orele de clasă, poate să-i mintă pe colegi și chiar pe tovarășii învățători. De aceea, trimisului nostru nici nu i-a venit să creadă că Mîndrean este un asemenea copil! A aflat de la el că vrea să se facă mecanic, că îi place foarte mult trenul

și că ar dori să citească ceva despre tren în revistă... Bineînțeles, reporterul i-a făgăduit că va asculta și dorința lui, dar numai dacă va auzi că pe lîngă notele bune ce a promis că le va obține, va cîștiga prietenia și dragostea colegilor.

Dar nu numai Mîndrean și-a spus dorința în legătură cu revista, ci și alți copii, ca Presecan Octavian, Manițiu Eugenia, Borcea Nicolae, Crăciun Ion, Cărpinișan Dumitru, Mercurean

Maria și încă mulți alții...

Cu mare greutate a reușit reporterul să plece din mijlocul copiilor. Întrebările erau multe, discuțiile înflăcărâte, dar ca oricare reporter și el se grăbea să prindă trenul și să plece în altă parte, la alți copii. Orașe și sate sînt multe în țara noastră, școli și mai multe, și în fiecare școală, ca și aici la Miercurea Sibiului, nenumărați copii, prieteni ai „Luminiței”, cu care reporterul avea să stea de vorbă... Zeci de fluturări de mîini, cuvinte de rămas bun și cu tola plină de scrisori pentru „Luminița”, reporterul a plecat la drum, mai departe... Cine știe pe unde-o fi acum? Îi urăm să găsească peste tot numai copii buni, frunțași la învățură, prietenoși și cinstiți, încît atunci cînd se va întoarce la redacție să aibă ce povesti.

Cerul s-a înseninat. Soarele este tot mai fierbinte și mai strălucitor, iar vîntul nu mai urlă sălbatic, ci ne mîngîie obrazul cu adieri calde. Spre mieznoapte, trec șiruri de păsări, întoarse din pribegie iernatului.

Iată ce trebuie să facă acum un adevărat prieten al „Luminiței”:

ÎN GRĂDINĂ: curăță pomii fructiferi de crengile uscate, tăindu-le cu ferăstrăul și arzîndu-le. Sapă în jurul tulpinei pomilor o porțiune rotundă pe care o împrejmuiește cu pietre stropite cu lapte de var. Vopsește tulpina pomilor cu lapte de var. Făcînd toate acestea, distrugem omizile care dăunează pomilor.

SĂDITUL POMILOR este o veche tradiție a copiilor din patria noastră. O dată cu primele zile ale primăverii, fiecare copil sădește cu mîna lui un puiet de pom sau de copac.

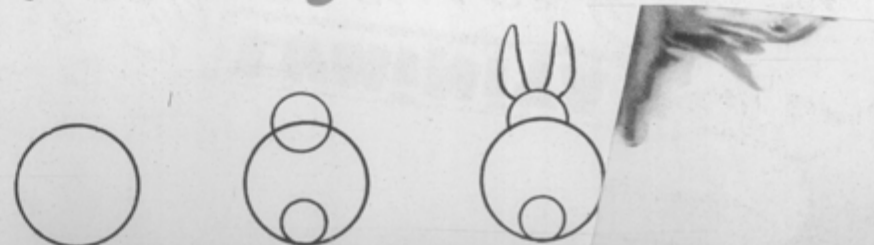
Prietenii „Luminiței” care vor sădi pomi în primăvara aceasta sînt rugați să trimită redacției o adeverință scrisă de tovarășul învățător. Numele tuturor copiilor care vor trimite astfel de adeverințe vor fi publicate în gazeta „Prietenii Luminiței”.

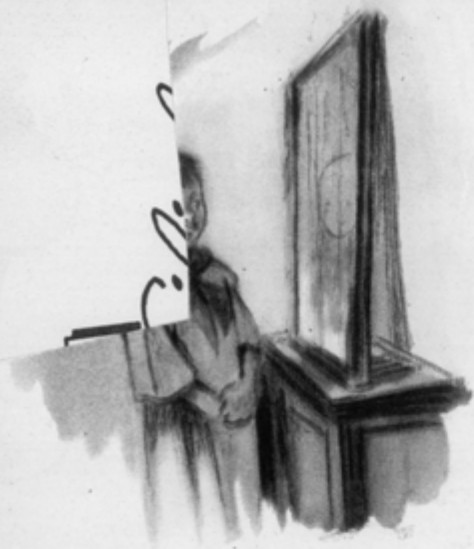

PENTRU PĂSĂRELE: prietenii „Luminiței” pot construi mici căsuțe de lemn sau carton pentru păsărele, astfel ca acestea să-și facă culcuș în ele. Căsuțele se vor agăța pe copaci, în curți, grădini sau în păduri.

SĂ ÎNVĂȚĂM DESENUL

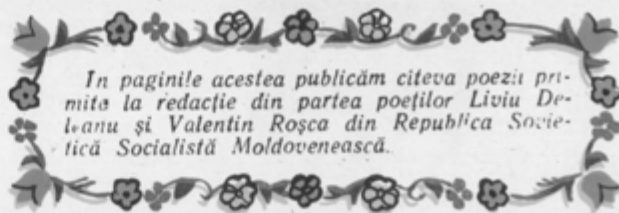
CRAVATA

Incă nu-s nici două zile,
 Dacă nu mă-nșel : de ieri,
 De cînd frate-meu Costică
 E și dînsul pionier.
 Și să-l vezi cum se mîndrește !
 Parcă n-a mai fost și nu-i
 Cineva care să aibă
 O cravată ca a lui...
 Eu mă uit cu jînd la dînsul
 Și-l tot rog, pîn' nu mai pot :
 — Dă s-o-ncerc și eu, Costică...
 Nu pe mult... Puțin de tot !
 Dar Costică dă din umeri
 Și-l aud spunînd pe șleau :
 — Nici măcar pentru-o secundă
 Nu am voie să ți-o dau.
 Mă gîndesc atunci cu ciudă :
 „Parcă ce, am să i-o stric ?
 Și de ce dar nu mă lasă
 S-o încerc și eu un pic ?
 Să mă lase olecuță
 Lîngă piept măcar s-o strîng...”
 Și îmi șterg cu mîna ochii,
 Nu cumva să-ncep să plîng...

*
* *
*

...El spre seară se culcase,
 Dar nici eu nu m-am lăsat !
 Și cum mama-nchise ochii
 M-am dat jos tiptil din pat,
 Am luat în mîini cravata,
 Cam cu teamă oarecum...
 Și la gît mi-am înnodat-o,
 Nu știu singur cînd și cum.
 Iar apoi am dat o fugă
 Spre oglinda din ungher :
 Și-am văzut că-mi șade bine
 Îmbrăcat ca pionier !
 Iar pe urmă, deznodînd-o,
 M-am gîndit : „Voi mai răbda...
 În curînd m-or da la școală
 Și-oi avea cravata mea”.

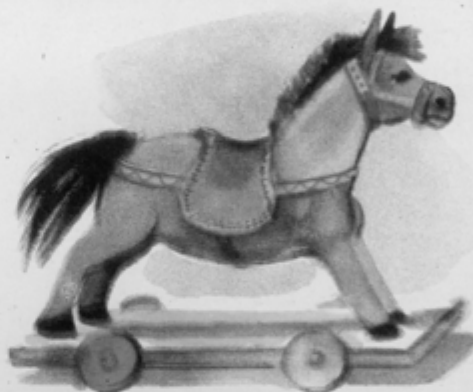
LIVIU DELEANU

În paginile acestea publicăm cîteva poezii pri-
 mite la redacție din partea poezilor Liviu De-
 leanu și Valentin Roșca din Republica Socie-
 tică Socialistă Moldovenească.

LA POTCOVAR

Undeva-n sătuc la noi, —
 Cine au nu știe? —
 S-a deschis într-un șopron
 O potcovărie.
 Toată ziua — cioca-boc! —
 Mic și fără frică,
 Bate-acolo cu-n ciocan
 Meșterul Chirică.
 Și cum bate pe-un ilău
 O potcoavă mare,
 Iată vine un voinic
 Pe un roib călare.
 — Am un cal de potcovit!
 Dar să-l iei cu-ușorul,
 Că-i oleacă nu știu cum :
 Zvirle cu piciorul.
 — Vasăzică-i nărăvaș
 Calul dumitale?
 Nu-i nimica... Las'că știu
 Cum să-l pun la cale.

Și smolitul potcovar
 Vine mai aproape:
 Leagă calul de-un țaruș,
 Nu cumva să-l scape.
 Dar rămîne făr'să vrea
 Cu priviri uimite:
 — Ia, ce coamă are, măi!
 Ia, ce mai copite!
 Nu! Potcoave de oțel
 N-au aici cătare.
 Lui — de aur i se cad,
 Rupte ca din soare.
 Pe așa un năzdrăvan,
 Cu așa o spată,
 Poate numai Făt-frumos
 A zburat odată!
 Dar de unde l-ai luat?
 Ia să-mi spui și mie!
 — Tata mi l-a cumpărat...
 De la tirg, bădie!

CE BĂIAT E IONICĂ !

Ce băiat e Ionică !
 Tot ce vede rupe, strică.
 Îl rugai să lase-n pace
 Pe imaş albinele,
 Că albinele au ace —
 Nu te-aşteaptă binele.
 Dar el nu m-a ascultat
 Şi... l-au înţepat.
 Acum umblă necăjit,
 Cu obrazu-nvinejit
 Şi c-un nas cît un cartof !
 Of !

VALENTIN ROŞCA

CUȚU

Ce te guduri, cuțule,
 Drăgule-drăguțule,
 Dînd voios din coadă
 Cînd intru-n ogradă ?
 — Cum să nu mă bucur, cum,
 Cînd te văd venind de-acum
 Cu ghiozdanul la spînare, —
 Dup-atîta aşteptare ?
 Cîtă vreme ești la școală
 Străchinuța îmi stă goală,

Nimeni nu mă ia în seamă,
 Nu mă vede, nu mă cheamă,
 Nu mă mîngîie deloc...
 N-am cu cine să mă joc !
 Însă cum te-ntorci acasă,
 De nimica nu-mi mai pasă :
 Dau din coadă, zăpăcit,
 Și mă bucur c-ai venit !

LIVIU DELEANU

IEDULE, IEDUȚULE...

Iedule, ieduțule,
 Ce-ai pățit, prostuțule ?
 — Printre spini și mărăcini
 Toată mița mi-am lăsat.
 Într-o curte niște cîini
 Mai cît nu m-au scărmanat.
 Peste gard cînd am sărit,
 Un picior mi l-am scrîntit.
 C-un ciomag mătușa Chița
 Mă goni din grădiniță,
 Mă bătu cu măturolul
 Cînd voiam să-mpung rățoiul.
 Din pricina asta
 Mă cam doare coasta.
 Și copitele crăpate
 Mă cam dor un pic...

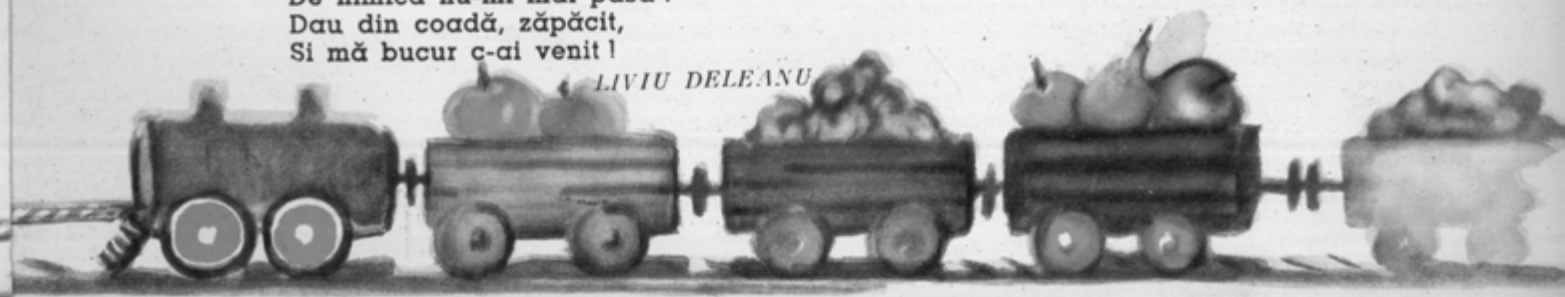
Precum vezi sînt fleacuri toate,
 Nu pății nimic.

VALENTIN ROŞCA

CU TRENUL

Pe nisipul ars de soare
 Stă o gară de carton...
 Trenul, gata de plecare,
 Pufăie lingă peron.
 Tudoraș e șef de gară,
 Ștefănel — cantonier,
 Iar Isai, în mîini c-o sfoară,
 Stă pe linii și măsoară
 Lungul drumului de fier.
 Mașinistă e Irina,
 Iar fochist e Ilieș...
 Și să vezi cum ung mașina,
 Ca motorul, bată-l vina,
 Să lucreze fără greș !
 Nu știu gara cum se cheamă.
 Trenul însă-i un mărfar
 Care duce nuci și poamă...
 Cui ?
 Bunicilor în dar.

LIVIU DELEANU

SONIA LARIAN

Ilustrații:

E. ARNO

BĂIATUL cu

PANTOFII

Năz
Lădrăvami

A fost odată un băiat, și băiatul ăsta când pleca de acasă, uita că trebuie să se mai și întoarcă.

Într-o seară, băiatul nostru se întoarse acasă tare ostenit. Plecase după-amiază, de vreme, la prietenul său Costel, să-l întrebe ce problemă aveau la aritmetică.

— Mă întorc în zece minute... îi spuse el mamei sale. Dar, nu se știe de ce, se întoarse abia seara, târziu.

Somnoros, băiatul își scoase pantofii, se întinse în pat și adormi.

Pe la miezul nopții, când odaia era cufundată în întuneric și toți ai casei dormeau, băiatul nostru tresări deodată din somn. Auzise, parcă, un zgomot ciudat. Speriat, se ridică în capul oaselor și se uită repede sub pat: nu cumva era vreun șoarece? Când colo, ce să vezi? Pantofii de sub pat, pantofii săi negri, începuseră să se miște... Apoi, deodată, se așezară frumos unul lângă celălalt și începură să umble singuri prin odaie. Înmărmurit, băiatul sări repede din pat și începu să-și urmărească pantofii. Aceștia merseră tiptil până în odaia părinților și se opriră în fața patului, în dreptul pantofilor cafenii cu funde, ai mamei băiatului. Aici, făcură un fel de plecăciune, și băiatul îi auzi spunând pe un glas subțire, ca o ață:

— Ne întorcem în zece minute... Ne ducem numai până la pantofii lui Costel să-i întrebăm ce problemă avem la aritmetică.

Pantofii cafenii nu răspunseră nimic și pantofii cei negri ai băiatului ieșiră din

odaia părinților, apoi, tot atît de tiptil, se îndreptară spre ușă. „Ei, acum să vă văd! — își zise băiatul — cine o să vă dea drumul să ieșiți pe ușă afară?” Dar, în aceeași clipă, ușa se deschise singură, fără zgomot, lăsă pantofii să treacă, apoi se închise liniștită la loc. Îngrozit, băiatul deschise la rîndul său ușa și, așa cum era, în picioarele goale, porni în urmărirea pantofilor. Aceștia coborîră scara, cît se poate de firesc, de parcă așa erau obișnuiți să facă în fiecare noapte, de o viață întreagă. Dar, ajungînd la etajul întii, se ridicară deodată în aer și de alta a balustradei, coborîră alunecînd prin gol, pînă jos, fără să se mai folosească de trepte. Apoi ieșiră în stradă. Din ce în ce mai înmărmurit, băiatul ieși în stradă și el.

Costel locuia aproape, prima stradă după colț. Pantofii o luară hotărîți într-acolo. Mergeau drept, nu tocmai grăbiți, dar ca unii care știu unde au de mers și ce au de făcut. Deodată, însă, se opriră. Băiatul se opri și el. Și, ce să vezi? Pantofii merseră pînă în mijlocul drumului, unde se întîlniră cu o altă pereche de pantofi. Aici cele două perechi se opriră și păreau să stea de vorbă. Costel își aplecă urechea spre ele și abia izbuti să deslușească următoarea convorbire (pantofii vorbeau tot atît de subțire, ca și înainte):

— Unde vă duceți? întrebă pantofii băiatului.

— Haideți și voi! răspunseră ceilalți pantofi. Noi mergem pînă alături, pe strada Sălcimilor. Ne ducem după tuburi.

— Tuburi? Ce fel de tuburi?

— S-a mutat de acolo un depozit și au rămas într-o curte o mulțime de tuburi de sticlă. Să vezi ce de pantofi s-au adunat în jur!

— Mergem și noi! răspunseră pantofii băiatului.

„Ia uite — își zise băiatul — zăpăciții ăștia de pantofi!

IMMUNITATEA ÎMPĂRĂȚIE CU PALĂTE DE MÎRTE

FRAGMENTE

de
CĂLIN GRUIA

Feustrații:

COCA CREȚOIU-ȘEINESCU

Focu-i potolit în vatră,
Doi tăciuni doar

se mai ceartă

Cu-o albastră flăcăruie
Ce-aici arde, aici nu e...
Pe-ntuneric, pe afară,

Mînă-uh "uiziă", după ce
aproape toți pantofii plecă-
seră de mult, se hotărîră și
pantofii băiatului nostru s-o
ia din loc.

„Ei, în sfîrșit, acum se duc
la pantofii lui Costel și pe
urmă se întorc imediat acasă.
Doar au spus pantofilor cafe-
nii că în zece minute sînt
acasă!”

Dar, ce să vezi? Nu făcură
nici doi pași și se întîlniră în
drum cu o altă pereche de
pantofi.

— Ce-i cu voi? întrebă
pantofii băiatului.

— Iși spusese băiatul.
Dar nu se întîmplă chiar
așa. Nu făceau nici doi pași
și pantofii săi se întîlneau din
nou cu alți pantofi, iar cînd
nu se întîlneau cu nimeni se
opreau în fața vreunei vitrine

Și de spaimă-ntîia oară
Luna s-a făcut de ceară,
Iar un plop înalt de stat,
Privind, gîtul și-a strîmbat:
— Asta-i nemaipomenit!...
Și-a rămas strîmb și uimit...
Iar sub noi în goana mare
Munții fug călări pe zare...

*

Tot dînd zorilor ocol,
Călărind pe rotocol

Drîmă nouă, cum nu-i mai
era somn, stătu tot timpul la
pîndă să vadă pe unde îi mai
umblă pantofii. Dar în noaptea
aceea pantofii nu se mișcă
de la locul lor.

SONIA LARIAN

Ilustrații:

E. ARNO

BĂIATUL cu

A fost odată un băiat, și băiatul ăsta când pleca de acasă, uita că trebuie să se mai și întoarcă.

Într-o seară, băiatul nostru se întoarse acasă tare ostent. Plecase după-amiază, de vreme, la prietenul său Costel, să-l întrebe ce problemă aveau la aritmetică.

— Mă întorc în zece minute... îi spuse el mamei sale. Dar, nu se știe de ce, se întoarse abia seara, târziu.

Somnoros, băiatul își scoase pantofii, se întinse în pat și adormi.

Pe la miezul nopții, când odaia era cufundată în întuneric și toți ai casei dormeau, băiatul nostru tresări deodată din somn. Auzise, parcă, un zgomot ciudat. Speriat, se ri-

odaia părinților, apoi, tot atît de tiptil, se îndreptară spre ușă. „Ei, acum să vă văd! — își zise băiatul — cine o să vă dea drumul să ieșiți pe ușă afară?” Dar, în aceeași clipă, ușa se deschise singură, fără zgomot, lăsă pantofii să treacă, apoi se închise liniștită la loc. Îngrozit, băiatul deschise la rîndul său ușa și, așa cum era, în picioarele goale, porni în urmărirea pantofilor. Aceștia coborîră scara, cît se poate de firesc, de parcă așa erau obișnuiți să facă în fiecare noapte, de o viață întreagă. Dar, ajungînd la etajul întâi, se ridicară deodată în aer și, așezîndu-se de o parte și de alta a balustradei, coborîră alunecînd prin gol, pînă jos, fără să se mai folosească de trepte. Apoi ieșiră în stradă. Din ce în ce mai înmărmurit, băiatul ieși în stradă și el.

Costel locuia aproape, prima stradă după colț. Pantofii o luară hotărîți într-acolo. Mergeau drept, nu tocmai grăbiți, dar că unii care știu unde au de mers și ce au de făcut. Deodată, însă, se opriră. Băiatul se opri și el. Și, ce să vezi? Pantofii merseră pînă

În romînește de I. CRIȘAN

DE CE N-ARE URSUL COADĂ?

Desigur că mulți dintre voi ați citit povestirea „Ursul păcălit de vulpe” scrisă de Ion Creangă și ați aflat cu acest prilej cum s-a întîmplat de-a rămas ursul fără coadă.

Dacă vreți să vă reamintiți această întîmplare, n-aveți decît să uniți cu o linie punctele de pe desen, pornind de la punctul nr. 1 și trecînd apoi prin punctele nr. 2, 3, 4... și așa mai depărte pînă la punctul nr 33.

...Ei și-acum puneți-vă pe treabă!

MINUNATA-MPĂRĂTIE CU PALATE DE MIEȚIE

FRAGMENTE

de
CĂLIN GRUIA
Frustrații :
COCA CREȚOIU-ȘEINESCU

Focu-i potolit în vatră,
Doi tăciuni doar
se mai ceartă
Cu-o albastră flăcăriue
Ce-aici arde, aici nu e...
Pe-ntuner, pe afară,
Vîntul cîntă la vioară.
Despre toamnă-n cîntec spune
Pe meșteșugite strune...
În pădure și-n grădină
Toți copacii i se-nchină,
Straiul mîndru și-l destramă
Și-i aștern în cale-aramă,
Și pitaci cu zimți de aur
Îi arunc' al toamnei faur.
În rădvane, din apus,
Norii ploaie au adus
Și o picură-n mărgele
De pe geam pe cercevele.
Și, cum umblă curmeziș
Norii, cu ochii închiși,
Plouă, fără să mai vadă,
Și pe casă, și-n ogradă.
Potrivită vreme este
Să pornim într-o poveste...
Nu încălecăm pe roată
Ca-n poveștile de-alt'dată,
Nici pe șa și nici pe fus,
Cum în basme s-a tot spus ;
Ci-așteptați nițel, colea,
Pînă-mi pun jar în lulea,
Căci pornim prin horn, acum,
Pe un rotocol de fum...

Rotocolul se-nvîrtește,
Peste-acoperișuri crește...
Vîntul s-a oprit : nălucă...
Norii genele-și usucă,

Și de spaimă-ntîia oară
Luna s-a făcut de ceară,
Iar un plop înalt de stat,
Privind, gîtul și-a strîmbat :
— Asta-i nemaipomenit !...
Și-a rămas strîmb și uimit...
Iar sub noi în goana mare
Munții fug călări pe zare...

*

Tot dînd zorilor ocol,
Călărind pe rotocol
Prin a nopții pinză-albastră,
Ne-am oprit la o fereastră...
Lîngă lampă, în odaie,
O copilă bucălaie
Răsfoia încet o carte
Și părea dusă departe,
Într-o lume minunată,
Ne-nțeleasă, neumblată...
Lîngă ea, pe masă, drept,
Nemișcat și înțelept,
Cu privirea în tavan,
Sta un vraci de porțelan
Care parcă fără veste
A rămas dintr-o poveste,
Într-o noapte grea, tîrzie,
Prefăcut în jucărie.
Lîngă sobă-ntins, motanul
Mustăcilă, Cotoșmanul,
Picotea c-un ochi deschis,
Iar cu celălalt în vis...
Era liniște-n odaie,
Zimbea fata bucălaie
Răsfoind abecedarul,
Cînd deodată... calendarul
A fîșnit și pe-ndelete
Și-a rupt fila din perete.
Vrăciul s-a mișcat din loc
Și-a pus ochelarii-n toc,
Și-a scos vesel pălăria
De și-a netezit chelia
(Păr avea vreo două fire)
Și-a vorbit încet, subțire.

— Meșterul cînd m-a făcut
Precum vezi că nu din lut,
Mi-a spus :

„Vraci de porțelan,
Teafăr dacă scapi un an,
Atunci vei putea să faci
Tot ce știe-un mare vraci !”
Și, în calendar,
Astă-seară chiar
Mi' se împlini
Cea din urmă zi
Din sorocul dat
De-acel învățat
Meșter iscusit,
Care m-a zidit
Din argilă moale,
(Alături de oale)
Și m-a ars în foc,
Oasele să-mi coc.
Uite, doar un semn să fac
Și motanul ți-l prefac
Într-un crai sau împărat,
Iar din sobă-i fac palat.
Fata se uită la vraci.

— Ba nu, asta n-o să faci !
Sus în pod și jos în tindă
Cine șoarecii să-i prindă ?
Mustăcilă-a tresărit,
S-a întins și-a miorlăit :
— Ba, mi-ar place împărat,
Dar nu cred, s-a laudat...
— Hai să-l punem la-ncercare.

— Dacă ești pe drept
vraci mare,
S-alergăm, și de te-oi prinde
Îndrăzneala scump ți-i vinde,
Iar de nu, așa cum sînt,
Mă supun pin'la pămînt..
Vraciul a pufnit în ris :

— Vreau, motane !

Haî, măi, pîs !

Motanul sări din loc,
Își zbîrli mustăți, cojoc,
Și porni ca o zvrîlugă...
Vraciul o luă la fugă
Iute, ca un șoricel,
Și motanul după el...
Și-alergau așa de tare,
Pe dulap, pe policioare,
C-o păpușă de atlas
Și-a tras șorțul pe obraz
Și, făcîndu-se mai mică,
A închis ochii de frică...
Și-alergau ca duși de vînt
Cînd pe sus, cînd pe pămînt :
Prin blidar și prin cenușă,
Pe sub masă, după ușă...

Vraciului numai chelia
Cît de cît i se zărea
Cînd departe, cînd colea ;
Din motan un vîrf de coadă
Fata mai putu să vadă...

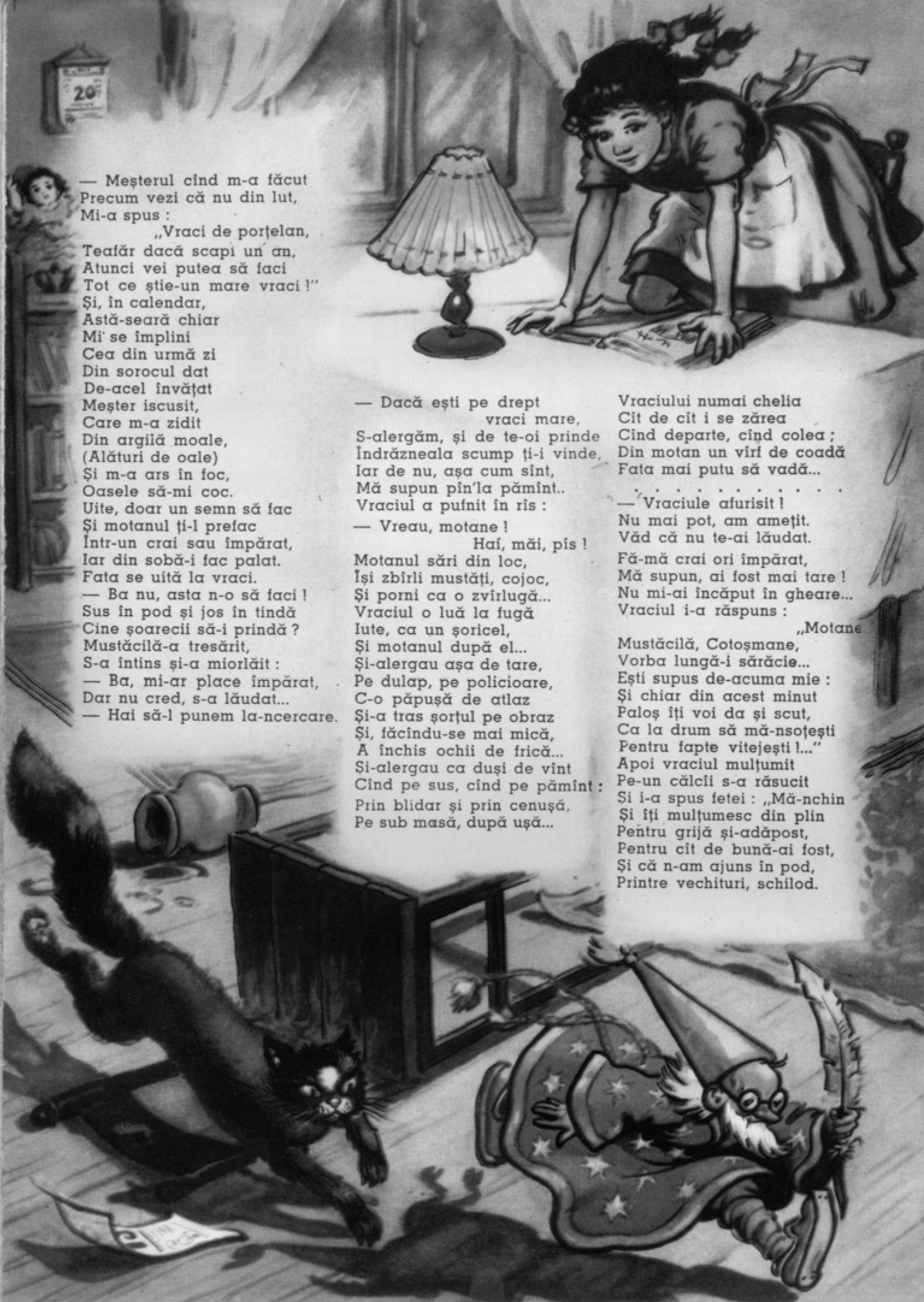
— Vraciule afurisit !

Nu mai pot, am amețit.
Văd că nu te-ai laudat.

Fă-mă crai ori împărat,
Mă supun, ai fost mai tare !
Nu mi-ai încăput în gheare...
Vraciul i-a răspuns :

„Motane

Mustăcilă, Cotoșmane,
Vorba lungă-i sărăcie...
Ești supus de-acuma mie :
Și chiar din acest minut
Paloș îți voi da și scut,
Ca la drum să mă-nsoțești
Pentru fapte vitejești !...”
Apoi vraciul mulțumit
Pe-un călcîi s-a răsucit
Și i-a spus fetei : „Mă-nchin
Și îți mulțumesc din plin
Pentru grijă și-adăpost,
Pentru cît de bună-ai fost,
Și că n-am ajuns în pod,
Printre vechituri, schilod.

De aceea, drept răsplată,
Te voiu duce de îndată
Într-o mare-mpărăție
Cu palate de hirtie..."
Fata i-a răspuns mirată:
— Dacă poți, du-mă îndată!
— În putere-mi stă și pot
Codrul dintr-un toc să-l scot,
Marea — dintr-o călimară,
Din ghiozdan — o-ntreagă țară,
Dintr-o cretă — 'nalte creste,
Din abecedar — poveste!
După ce a cuvîntat,
Vraciul lin s-a aplecat
Și și-a scos de sub pulpană
De la briu, de aur, pană...
Și, rotind-o de trei ori,
Pana scăpără culori
Ce sclipiră în odaie
Și jucară ca o ploaie.
Nu-i venea parcă să creadă
Fetei cînd a prins să vadă
Cum creștea din zid pădure,
Din covor zmeură, mure.
Cum tavanul vărui
Cu stele s-a-mpodobit,
Iar din casă spre grădină

Pod se-ntinde, de lumină.
Fata a-nceput a spune:
— Ce minune! Ce minune!
(Și nu cred c-altcineva
Ar fi spus mai mult ca ea.)
Și tot pana,
Năzdrăvana,*
Făcu fetei cingătoare
Din hirtie sugătoare,
Albă și strălucitoare.
Iar motanului — un scut
Precum nu s-a mai văzut
Și un paloș de argint
Cu miner de mărgărit.
(Apoi vraciul înțelept
Și-a prins pana mîndru-n
piept.)

Și cînd toate au fost gata
Porni vraciul, porni fata,
Iar în urma lor motanul,
Mustăcilă, Cotoșmanul,
Pregătit ca de război,
Numărînd în gînd: un, doi...
Și-au bătut cale, departe,
Cît trei pagini dintr-o carte.

(...Și vraciul, fata și
motanul au mers, au mers
și-au intrat într-un codru
fermecat. Erau atîtea mi-
nunății acolo încît nu le
venea să plece mai de-
parte. Și cum se mirau
ba de una, ba de alta,
motanul zări o făptură
ciudată, bulbucată la
ochi și neagră ca un
ceaun. Mustăcilă se spe-
rie și strigă. Cînd se duse
fata să vadă ce-i, nu zări
nimic în afară de cîteva
urme negre. Și, bineînțe-
les, atît vraciul cît și fata
riseră de motan că de fri-
cos ce-i i se năzăresc
ciudătenii. După ce ieșiră
din codru ajunseră în îm-
părăția cu palate de hir-
tie...)

Nici trei pași, și au intrat,
Peste prag, într-un palat
Cu ferestre de sineală
Și perdele de betelă.
Pe pereții albi — lăicere
Prinse-n ținte și cuiere,
Și-mprejur, bine-așezate,
Bețe drepte, aplecate,
Undițe și rotocoale,
Bastonase și ovale.
Iar pe jos lung așternut
Un ștergar frumos țesut
Cu inele, pătrățele
Și-alte semne printre ele.
Peste tot, prin pod, unghere
Nemișcare și tăcere...
Nici stăpîn și nici stăpînă,
Nici tu zmeu și nici tu zînă...
— Strașnică împărăție,
Spuse fata, da-i pustie!

Din ștergarul cu inele,
Cu bastoane, pătrățele,
Cît ai trage-un fum din pipă,
O făptură se-nfiripă.
Nici urită, nici frumoasă,
Rotunjoară și cam grasă.
N-avea mîini,

n-avea picioare,
Nici aripi, nici cingătoare;
Și cum se dădea de-a dura,
Motanul deschise gura:
— Așa soarece ciudat
Niciodată n-am mîncat!
— Cum ai spus?

ha! ha! ha! ha!
Nu sînt soarece, sînt „a”.
Pin-acum tu nu știi încă?
Buchile nu se mîncîcă!
Mustăcilă, de-ntristare,
Și-a pus coada pe spinare
Și-o porni pe uș-afară,
Să nu steie de ocară...
Vraciul a pufnit în rîs:
— Stai, motane,

stai, mîi, pîs!
Ești ostaș și se cuvine
Ca să fii stăpîn pe tine.
Ai greșit, cere-ți iertare.

Iară pofta de mîncare
Strînge-o bine-n cingătoare.
Șoareci te visezi mîncînd,
Parc-ai fi motan de rînd.
— Drept vorbești, domnia ta,
Spuse mîndră buchea „a”.
Apoi glasul-și potrivi
Și copilei îi grăi:
— Sînt vestită-n orice limbă,
Nimeni rostul

nu mi-l schimbă
Și de foarte multe ori
Mi-mbrac straiul în culori
Cum e cerul, cum e marea,
Cum e în amurguri zarea.
Eu sînt cap de alfabet
Și nu-i carte, nu-i caiet
Fără mine, nici scrisoare
Nu s-a scris nicicînd

sub soare.
Si de cînd e lumea lume
Nimenia nu poate spune
„Apă”, „aer”, „soare”,
„mamă”

Dacă-n vorbă nu mă cheamă.
Uită-te la mine, fată,
Fată dragă, bucălată.
Șapte ani te-am așteptat
Să-ți văd gîndul luminat.
Uită-te și spune-ndată
Cînd mă vezi, ce ți s-arată?
— Un ou mic proptit
de-un băț;
Nu e greu să te învăț...
— Să nu mă pocești cumva,
Spune-n glumă buchea „a”.

De la „a” s-au îndreptat
Apoi către alt palat.
Dar un „bastonaș” ghiduș
A dat fuga pe la uși
Și-a strigat pe la ferestre,
Tuturor să dea de veste:
— Ne vin oaspeți, pe cărare,
Pregătiți pline și sare!
Țanțoș „T”, înalt, subțire,
Celor trei făcu poftire:
— În a noastră-mpărăție

Cu palate de hîrtie
E un lac pe care-ntr-una
Lebedele și cu luna
De-a ascunselea se joacă.
Nu-i cu supărare dacă
Vă poftim pe la chindie
Pentru joc și veselie?
„E”, cu trupul ca de-albină,
Către oaspeți se închină:
— Horă mare-o să se-ntîndă
Lîng-a lacului oglindă.
Vă poftim pe fiecare
La a buchilor serbare,
Care, drept să spun, e dată
Pentru fata bucălată
Ce acum a împlinit
Anii pentru scris — citit!
„S”, cu zala-i lucitoare,
Gît de lebădă în soare,
La picior purtînd un pînten
Sări, drept în față, sprinten:
— Șapte ani sînt șapte veri,
Tot atîtea primăveri,
Șapte ierni, departe, hăt,
Și-au topit albul omăt,
Șapte toamne aurii
Strugurii și-au copt în vii.
Șapte ani e lucru mare,
De aceea dăm serbare.
„P”, cu umbreluța-i nouă,
Ce-o poartă și cînd nu plouă
Și n-o uită nicăieri,
Pune punct la cuvîntări.
— Nu cumva altfel să faci,
Să nu vii, cînstite vraci!
Dumneata, cel cu mustăți,
Fața vrem să ți-o arăți!
— Buchilor, vă mulțumim,
Spuse fata, da, venim!
Și-a ei fundă către soare
Se-nălță parcă să zboare.
Iar cît te-ai uita în sus,
Toate buchile s-au dus
Să se-mbrace la oglindă,
Flori de-argint pe strai
să-și prindă,
Ca la joc să fie toate
Cît mai mîndru-nveșmîntate.

(Continuare în numărul oltor)

POVESTE DESPRE CIOARA CARE SE CREDEA VULTUR

A fost odată o cioară care avea o oglinjoară. O oglinjoară furată de undeva. Acum o ținea în cuib și ziua întreagă se uita într-însa. Se uita și ciria.

Se întâmplă că trecură pe acolo, în zbor, zîna păsărilor și zîna oglinzilor.

— Ia auzi, surată, pentru ce cirie cioara aceea? Întrebă zîna oglinzilor.

— Ceartă oglinda, răspuse zîna păsărilor, care pricepea graiul tuturor supușilor ei.

— Zău? Și pentru ce?

— Zice că nu arată așa cum e ea: mai frumușică și mai albă la pene.

— Păi s-o arate așa cum poștește, spuse zîna oglinzilor după o clipă de gîndire. Și să vedem dacă o să-i placă.

În așt timp, cioara nu auzea ce se petrecea în jurul ei. (Pasămite, lucrurile fuseseră spuse după obiceiul zînelor, într-un fel neuzit.) Și deodată se pomeni că-i răsare în față un chip frumușel nevoie mare —, frumușel și alb, alb ca puful de porumbel. Încolo, ce să vă mai spui, chipul era tot al dumneaei, al ciorii, întocmai cum o știm: cu cioc lung, cu coada scurtă și cu trup firav.

— Așa! cirii cioara de aștă dată a mulțumire. Acum mai vii de acasă, oglindă! Dar coada, se supără ea iar, coada pentru ce mi-o arăți atît de nepricopsită? Așa coadă să am eu, obraznică?!

Și pe dată se zări în oglindă un șir de pene lungi și strălucitoare, să-și ascundă coada paunul de uimire, și altceva năraic.

— Hm, zise pasărea oglinindu-se din toate părțile.

Nu-i rău, nu-i rău deloc, doar că ciocul, ciocul meu parcă e mai rotund și nițeluș ascuțit; picioarele... aș zice că mi-s mai mari și cu gheare puternice, cît despre trup..., nu, nu, la trup sînt cu mult, cu mult mai voinică!...

În timp ce vorbea ea astfel, apele oglinzii se tulburară și mări-mări ce ciudată pasăre se arătă dintr-o dată: cu trup de vultur, cu cioc de bufniță, cu coadă de păun și albă, albă ca puful de porumbel!...

Ilustrații: DEM

Cioara însă nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

„Frumoasă sînt, își spuse ea cu mîndrie, da, și voinică! Cît vulturul de voinică. Ba mai grozavă decît el. Cea mai frumoasă și mai puternică dintre toate păsările”.

Și-o porni pe jos, ca să fie văzută de toată lumea din pădure. Trecu însă pe acolo vulpea. Privi ea ce privi dintr-un tufiș, dar nu văzu decît o cioară obișnuită, care se tot uita într-un ciob. Cum îi era foame, tăbări asupra ciorii și-o prinse-n gheare. În zadar o

certă biata pasăre, întrebînd-o cum îndrăznește să facă una ca asta, în zadar o lămuri că e rudă cu marele vultur, vulpea n-o crezu pe cuvînt. Cît despre oglindă, se pierdu prin iarba înaltă. Și nu știu de-o fi găsit-o careva...

MIOARA CREMENE

Scufia ghiocelului

de
NINA STĂNCULESCU

Abia plecă Ghenar din pădure, că pe cerul limpezit se și, ivi soarele cu raze ascuțite. Era un soare „cu dinți”. Copacii tresăriră, văzându-l, dar se zgribuliră stringându-se în cojoace la suflarea vântului rece. Zăpada se porni să picure de pe ramuri: pic, pic. Stropii ei se uneau cu stropii zăpezii care se topea lingă trunchiul copacilor și pătrundeau adinc în pământ.

Acolo treziră un ghiocel care dormea ghemuit. Ghiocelul își întinse rădăcinile și căscă:

„Ah! Cit am mai dormit! Ce-o fi afară?”

Își spală cu grijă petalele aibe și lucioase și se bucură:

„Ce frumoase sint!”

Apoi, le strinse bine în boboc și, nerăbdător să plece cit mai curind din culcuș, își zvîrli cit colo scufia cu virf ascuțit, pe care și-o pregătise de cu toamnă să și-o tragă pe urechi cind avea să iasă din pământ.

„La ce să mă mai slutesc cu asta?” — își zise el, repezindu-și tulpina subțirică deasupra pământului.

Abia răsări, însă, dintre bulgării negri, că mai departe nu fu chip să-și croiască drum. Pământul era acoperit de frunze veștede, înghesuite unele în altele.

— Vă rog să mă lăsați să trec! le spuse politicos ghiocelul.

Dar umezeala lipise frunzele unele de altele. Era cald acolo. Multe incepuseră să și putrezească. Și sumedenie de ființe mărunte foliau într-o parte și într-alta, făcându-le să foșnească înăbușit.

— Mai bine-ai face dac-ai sta în pământ, cu minte, și nu ne-ai mai plictisi, mormăiră frunzele uscate.

— Cum să stau în pământ? se miră ghiocelul. Că doar locul meu e afară, la soare... Trebuie să-mi deschid florica albă și să vestesc primăvara care

vine. Vă rog, faceți-mi și mie puțin loc!...

— Ce zgomotos mai ești, oftară frunzele, fără să se miște. Ți se năzarește, băiete! Nu vine nici o primăvară! Intră la loc în culcuș și culcă-te!

— Ei, drăcie! se-nciudă ghiocelul. Cum să fac eu să dau frunzele astea la o parte?

Se strădui cit se strădui să și facă drum printre ele, dar/nu fu chip să le urnească și, necăjit, se întoarse în pământ.

Acolo dădu peste scufia lui cu virf ascuțit, pe care o zvîrlise la plecare. De data asta și-o îndesă repede pe cap și porni să iasă cit mai degrabă deasupra pământului. Cum ajunse la frunzele veștede, o dată se rezezi cu scufia drept în mijlocul lor. Frunzele foșniră, supărate. Dar ghiocelul nu mai stătu să le asculte ce spun, ci le străpunse pe toate; iar pe una mai îndărătnică o ridică voincește în sus, o dată cu el.

Capul verde și subțirel îi ieși la lumină. Orbit, se strinse în frunze. Și se strinse și de frig. Ce frig era afară! Și ce urit. Pădurea amorțită, copacii uscați, nici un fir de iarbă, nici o floare. Iar vîntul zurliu mai, mai să-l doboare...

„Poate că aveau dreptate frunzele, își zise el, nu vine încă primăvara!...”

Atunci o rază de soare cobori cu unda ei caldă și-i zimbi:

— Bun sosit, curajosule!

Cind o văzu, ghiocelul își scoase scufia cea ascuțită, cu frunza putredă, care mai filfia încă în virf și își deschise, voios, petalele albe și lucioase, sunindu-și în aer clopoțelul. Parfumul lui ușor se împrăstie, purtat de vînt, în întreaga pădure și, deodată, mugurii care dormeau pe crengile copacilor și firele de iarbă dintre bulgării de pământ îl simțiră și se treziră, bucurindu-se:

— Vine primăvara!

Ilustrații: RADU DULDURESCU

Coperta noastră de ROMEO VOINESCU

„Luminița” apare lunar. Adresa noastră este: Revista „Luminița”, București, Piața Științei nr. 1, raionul I.V. Stalin, telefon 7.60.40. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și prin difuzorii voluntari din țoli. Costul abonamentelor: 3 luni — 3 lei, 6 luni — 6 lei.

PREȚUL 1 LEU